

DagWeek *Interview*

43

Nvbn 19-4-1997

de laatste vijf, zes jaar is ze
de meest gelezen schrijver
van Nederland en België.
Alleen in het genre van de
spanningslectuur, hoor",
zegt ze. Maar trots op dat
feit is ze natuurlijk wel.
vee miljoen keer per jaar
wordt een boek van haar
and in de bibliotheek uit-
eend. En daarnaast boekt
nog forse verkoopcijfers.
elopen donderdag kwam
haar zeventigste (!) boek
: 'Dwalen tussen licht en
ker'. Daar zal het niet bij
en. Streekroman-schrijf-
ter Henny Thijssing-Boer
hoopt zeker op een aan-
l van honderd uit te ko-
. Als leven en welzijn in
orde blijven natuurlijk.
"Want schrijven is mijn

Henny Thijssing-Boer

*Maudy,
een mensenkind*

Westfriese schrijfster Jannetje Visser-Roosendaal, ook al zo'n kei in het schrijven scoren.

Harry Wubs

Niets wees er in de jonge jaren van Henny Thijssing-Boer op dat ze zich op de weg van het auteurschap zou begeven en een miljoenenpubliek zou veroveren. Het was aanpakken in het arbeidersgezin in Warffum, het dorp waar ze opgroeide nadat ze er op 9-jarige leeftijd met haar ouders vanuit Sint Annen (gemeente Ten Boer) naar toe trok. Ze was winkelmeisje in de kruidenierszaak van Joeke Buikema in Baflo, maar – erkent ze zelf grif – een onverdeeld succes werd dat niet. "Ik was er eerlijk gezegd niet zo geschikt voor, ik was toen al eem droomster." Ze leerde haar huidige man kennen, trouwde jong, er kwamen kinderen en het werk van haar man (beroeps militair) bracht met zich mee dat een lange zwerftocht door Nederland begon, langs woonplaatsen die in de buurt van de kazerne lagen. "In totaal zijn we dertien keer verhuisd." Sinds vorig jaar hebben ze zich gevestigd in de stad Groningen, een beetje terug-naar hun 'roots'. Ze genieten van het gemak van het wonen in de stad, hoewel

het in het begin wel aanpassen was. Hij gaf zijn liefhebberij (paarden) er aan en zij moest er aan wennen niet meer over een tuin te beschikken. Schrijven deed Henny Thijssing-Boer door de jaren heen. Maar dat niet met de bedoeling haar werk in boekvorm te laten verschijnen. Puur voor haarzelf, omdat ze het leuk vond. "Ik heb netjes gewacht tot de kinderen de deur uit waren voordat ik een uitgever benaderde. Toen was het in één keer raak: in 1975 had ik het script van mijn eerste boek klaar. Maar ik was uiteraard in het geheel niet bekend met de uitgeverwereld. Ik ben toen naar het postkantoor in Appingedam – waar ik toen woonde – gegaan om een uitgever in het telefoonboek op te zoeken. Het toeval wilde dat ik uitgerekend bij Gottmer uitkwam, die ook toen al veel streekromans uitgaf. Het bleek een voortreffelijke keus. In april 1976 verscheen mijn eerste boek in een oplage van achtduizend exemplaren. Ik heb toen nog verschrikt tegen de uitgever geroepen dat die oplage veel te hoog was. Maar zijn beslissing bleek goed te zijn geweest, want binnen een half jaar was het boek volledig uitverkocht." Geen kwaad woord wil ze horen over haar uitgever. Die heeft haar, vindt ze, perfect 'gebracht', deed er veel moeite voor om haar als schrijfster naamsbekendheid te bezorgen, zorgde ervoor dat een van haar boeken ook als feuilleton werd geplaatst in een van de populaire weekbladen. "Mijn naam kwam toen in ontzettend veel huisgezinnen en de verkoop van mijn boeken schoot omhoog. Ik heb wat betreft het krijgen van naamsbekendheid veel aan mijn uitgever te danken. In

De onstuitbare discipline van de koningin van het levensboek

die zin was ik dan ook bevoorrecht; de debutanten van nu hebben het veel moeilijker om dezelfde naamsbekendheid te krijgen. Aan de andere kant was het natuurlijk ook zo – en dat mag ik toch wel met gepaste bescheidenheid zeggen – dat mijn manuscript ook zo goed in elkaar zat dat mijn uitgever het wel in mij zag zitten." Het uitkomen van het eerste boek smaakte naar meer. Henny Thijssing-Boer had de smaak van het publiceren te pakken gekregen. Haar naam was gevestigd en vervolgens schreef ze het ene boek na het andere. Vier per jaar, ze draait er haar hand niet voor om. Twee geeft haar eigen uitgever jaarlijks maximaal van haar uit, maar ook collega-uitgevers (die van de VCL-reeks en de Spiegelserie bijvoorbeeld) maken graag gebruik van haar manuscripten. Het genre van de pure, klassieke streekroman heeft Henny Thijssing-Boer, zegt ze, inmiddels achter zich gelaten. "Ik raakte daar zelf op uitgekeken en ook uitgeschreven. Toen me dat duidelijk werd heb ik bij mezelf gedacht: ik ga het eens over een andere boeg gooien. De boeken die ik de laatste jaren schrijf zou je het beste als familieromans kunnen betitelen. Die omschakeling was trouwens best eem gok. Je moet maar afwachten hoe je lezers – bij

wie je bekend bent door een bepaald soort boeken – er op zullen reageren. Gelukkig sloeg ook mijn nieuwe werk heel goed aan." Hoog in aanzien staan de streek- en familieromanschrijvers niet in de Nederlandse literatuur. Het zal Henny Thijssing-Boer een zorg zijn, ze kan zich er totaal niet druk om maken. Erkenning in literaire kringen hoeft ze niet, als zij zich maar op haar manier mag manifesteren. "Literair schrijven wil ik helemaal niet. Ik wil het op mijn manier in mijn eigen genre doen. Daar voel ik me als een vis in het water bij. Daar is dan toch ook niks mis mee?" Ze zegt in haar boeken geen onderwerp te mijden. Maar voor zover er seks in voorkomt is ze enigszins terughoudend in het beschrijven ervan. "Want voor mij wordt het al gauw banaal. Hoe de mensen het willen doen moeten ze zelf weten, ik schrijf alleen dát er seks plaatsvindt." Henny Thijssing-Boer kan het opbrengen zichzelf een ijzeren discipline op te leggen. Daardoor ook is ze moeiteloos in staat desnoods vier manuscripten per jaar – hoewel ze zich de laatste jaren tot drie beperkt – te schrijven. Plus nog wat ongeregeld werk er soms links en rechts tussendoor. In de morgenuren krijgt ze echter geen vinger boven haar

toetsenbord. Dan dreutelt ze wat rond in haar woning en drinkt het echtpaar Thijssen samen koffie. Trouwens, 's winters schrijft ze sowieso meer dan 's zomers. In het laatste jaargetijde wil ze nog wel eens de voorrang geven aan het genieten van de zon en de natuur, aan een fietstochtje met haar man. Maar 's winters trekt ze in de middaguren onvermijdelijk naar haar domein. "Ik ben heel streng voor mezelf. 's Middags na de maaltijd vertrek ik naar mijn werkkamer. Ik schrijf elk boek twee keer. De eerste keer, in het klad, tik ik voor het vaderland weg en let totaal niet op tikfouten. De tweede keer haal ik alle fouten eruit een ga ook dingen veranderen. Soms krijgen dingen ook wel eens een heel andere loop, dat kan best wel eens gebeuren."

Door haar schrijverschap heeft ze een zekere bekendheid gekregen en niet alleen een papieren. Regelmatig wordt ze uitgenodigd om mee te werken aan een televisie- of radioprogramma. Zo was ze al eens 'Bij Ischa' en was ze gast in het boekenprogramma dat Aad van den Heuvel voor de KRO-tv maakte. En natuurlijk krijgt ze veel fanmail, reacties van haar lezers. Alle brieven beantwoordt ze consequent persoonlijk. "Ja, ik heb

heel veel contacten met mijn lezers. De meeste uiteraard per brief. Ik word veel geschreven, tot zelfs uit België. Maar ik heb zelfs wel eens mensen aan de deur gehad, iemand die een boeketje bloemen aan kwam bieden. Zo schattig! En er meldde zich eens een oudere man. Twee potjes jam had hij bij zich, zelfgemaakt door zijn vrouw. Het zijn er allemaal bewijzen van dat je boeken worden gewaardeerd en dat doet mij natuurlijk goed." Met het houden van lezingen is ze echter gestopt. Het werd haar teveel. "Mijn man en ik kwamen eens op een avond terug uit Hoozevee. Terwijl het potdicht zat van de mist, hoewel er toen we van huis vertrokken nog niets aan de hand was. Toen heb ik tegen mezelf gezegd: waar ben je nu eigenlijk mee bezig? Ik besloot de lezingen er aan te geven, want het werd me al met al toch te druk. En dan nog op pad onder slechte weersomstandigheden, dat wilde ik niet langer." Contacten met collega-streek- en familieromanschrijvers heeft ze ook. Ze ontmoet ze – veelal dames en een enkele heer – zeker één keer per jaar op een auteursdag die dan wordt georganiseerd. Ze bevindt zich dan in een gezelschap van uitverkorenen, want het genre waarin ze schrijven verkoopt, vrijwel iedereen kan met prachtige verkoop- en leencijfers schermen, Henny Thijssing-Boer – als ze dat al zou willen – als 'de koningin' onder hen al helemaal. Ze heeft er geen behoefte aan te verhullen dat ze leuk verdient met haar schrijverij. Als het zou moeten, zou ik er ruim van kunnen leven. Ik zou kunnen kiezen uit alle soorten brood die er zijn. En er kan dan zelfs nog beleg op." Inmiddels staat haar eenenzeventigste boek alweer in de steigers. "Het zit inmiddels in mijn hoofd en de aantekeningen zijn er al." Zeventig vindt ze geen aantal om mee te stoppen. "Dat aantal is in elk geval

niet opzienbarend." Ze hoopt door te kunnen gaan tot ze er minstens honderd heeft geschreven. Gebrek aan stof heeft ze niet, nooit gehad ook. Maar elk boek dat de eindstreep heeft bereikt blijkt tenslotte toch een soort bevalling te zijn geweest. "Ik heb na elk boek gezegd: dit was de laatste. Maar na enkele weken van niet schrijven begint het dan toch alweer te kriebelen. Je fantasie is dan weer zo op dreef gekomen dan je daarna al snel weer aan een nieuw boek begint te denken." Inmiddels is Henny Thijssing-Boer in haar familie niet meer de enige auteur. Haar schoondochter is inmiddels in haar voetsporen getreden en publiceert onder haar meisjesnaam Leida Verhagen eveneens familieromans. Henny is nu dan ook vooral een trotse schoonmoeder. Zelf heeft ze er maar 21 jaar overgedaan om op een gepubliceerd aantal van zeventig boeken te komen. Ze maakte haar debuut pas op haar 41e. "Ik ben nu eenmaal een laatbloeier", constateert Henny Thijssing-Boer. En lachend: "Op één punt ben ik dat niet. Ik was op mijn 41e al oma. En dat kan lang niet iedereen zeggen."

'Nadat alles aan de kant was en de winkel weer blinkend schoon, bedisselde Maudy: "Voordat we naar huis gaan drinken we nog even samen een kop koffie. Goed?" "Jij bent hier de baas, ik slechts de loopjongen". Johan grijnsde breed. Maudy was de ernst zelve. Dat mag je niet zeggen. Niet eens denken! We doen het samen, zoals we in het verleden alles samen hebben gedaan. Toen hebben we het gered, in de toekomst zullen we ons nóg beter bewijzen!" "Als ik je niet beter kende zou ik nog bang worden van je doorzettingsvermogen!" Johan glimlachte vertederd.

(uit: Maudy, een mensenkind)

Enkele maanden geleden had Johan ontslag genomen bij het verhuisbedrijf en sindsdien hielp hij Maudy in de zaak. Hij ging 's ochtends vroeg naar de veiling, verzorgde de bezorgingen en tussen de bedrijven door hielp hij tevens de klanten. Daar had hij het in het begin moeilijk mee gehad. Dikwijls had hij tegen Maudy gezegd: "Ik verbeeld me dat sommige mensen me heel eigenaardig aankijken. Die weten dat ik vroeger verslaafd ben geweest en kijken me net aan alsof ik...een of andere besmettelijke ziekte onder de leden heb.

(uit: Maudy, een mensenkind)

Die avond in Spanje, op hun kamer van het hotel waar ze tien dagen te gast waren geweest, vroeg Maurits aan Anne: "Hoe is het met mijn vrouwtje, ben je blij dat we morgen weer naar huis gaan?" Op het tweepersoonsbankje nestelde Anne zich tegen hem aan. "Het waren heerlijke dagen samen met jou, maar ik verlang nu toch wel heel erg naar mijn eigen volkje. Naar Floortje vooral. Zij is ook een beetje mijn kindje geworden, het kost me moeite haar te moeten loslaten." "Dat hoeft helemaal niet", zei Maurits met nadruk. "Zodra je heimwee krijgt naar Floortje haal je haar naar de stad." Hij trok haar nog dichter tegen zich aan en kustte haar waarna hij verderging. "In óns huwelijk mogen er geen strubbelingen zijn, die heb jij in het verleden genoeg gehad. Bij mij word jij gelukkig, dat belóóf ik je, kleine Anne van Wiersum!"

(uit: Maudy, een mensenkind)